

Все літо в один день (скорочено)

Рей Бредбері

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Події твору відбуваються у майбутньому. Люди живуть на Венері, і там уже 7 років іде дощ. Та ось сьогодні, за обіцянками вчених, має показатися сонце. У класі Марго всі діти чекали на цю подію. Вчора учні читали про сонце. Про те, як воно нагадує лимон і яке гаряче. Марго придумала такі рядки: "Мабуть, сонце подібне на квітку І цвіте годинку влітку". Її однокласник Вільям вважав, що це написала не вона.

Коли вчителька вийшла, дітлахи не могли спокійно сидіти. А Марго залишилася сама. Вона була кволою, здавалося, наче багато років тому дівчинку загубили під час зливи, що вимила блакить з її очей, рожевий квіт з уст, золото з волосся. Марго була схожа на бліду фотографію, яка припала пилом у старому альбомі. Дівчинка не бігала з дітьми, не любила, коли її хтось торкався. Тільки тоді, коли лунали пісні про тепле літо, лився її лагідний голос, а очі блукали за спітнілим вікном. Марго, на відміну від решти, покинула рідну планету всього лише 5 років тому і прекрасно пам'ятала гаряче сонце та блакитне небо над Огайо.

Вона пам'ятала сонце, а якось минулого місяця дівчинка відмовилася приймати душ у школі. Вона кричала: "Вода не повинна мене торкатися! Не повинна!" Після того випадку Марго відчула, що вона не така, як інші. Інші теж помітили цю різницю і не воліли мати з дівчинкою нічого спільного. Ходили чутки, що батько з матір'ю заберуть її на Землю наступного року.

А сьогодні Вільям, а потім і решта дітей, вирішили, що Марго нічого не повинна побачити. Діти переконували її, що сьогодні нічого особливого не трапиться, а дівчинка говорила, що саме сьогодні, за словами вчених, має з'явитися сонце.

Поки не було вчительки, діти закрили Марго у комірчині. Потім прийшла вчителька і повела всіх з класу.

Дощ поволі стихав. Вони юрбилися біля високих дверей. Нарешті небо заспокоїлося, і перед ними постав прекрасний тропічний пейзаж. Виглянуло сонце, бронзове, величезне.

Діти кинулися у вир весни. Вчителька гукнула їм, що у них є лиш 2 години. Вони бігали, оминали дерева, спотикалися і падали, штовхали одне одного, гралися у хованки і квача, а найбільше – мружилися від саява, аж поки сльози не покотилися по щоках. Так тривало годину, і протягом цього часу ніхто з них не спинився.

Аж раптом одна з дівчаток заводала. На її руку впала крапля дощу. Почався дощ, сонце поринуло в густу імлу. Діти вирушили до підземного будинку. З неба впали тонни води. Так мало тривати наступні 7 років. Раптом діти згадали про Марго. Школярі не

могли зазирнути одне одному у вічі. Вони підійшли до схованки і випустили Марго.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу